ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني تـــه چا وئیل چي ,, ژوندون څۀ دے ،،
پـــــه خنــــدا شـو وئیل ,, مـاتـه آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ـــــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ـــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ـــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ـــــــ ۱۰۰۰
* بیعه ـــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ـــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ـــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ـــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل خټک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمیٰ شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفېسر اسير منګل ، ډاکټر زبېرت حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان خټک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خیل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړهٔ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوټوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې، ، اوخودله.ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے .او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اولیدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زهٔ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغهٔ د عاجزۍ ، د هغهٔ بې غرضې او د هغهٔ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره لیکلي دي۔

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے۔

,, ماته آئینه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بیا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفیانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ لیدے شي۔

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم ۔زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لانورې هم پیاورې شي ۔چې پښتانۀ لیکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي۔زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خیر که زۀ خفه شم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

په مینه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه،متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم . او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند ،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي . چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر ،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي . دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي . دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د یوې وړې ذرې غوندې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د یو بل پــه تـکل کښې سـرګـردانـه ګرځو ـ او بیا چې کله زۀ د ,, لاشـعور ،، نـه د ,, شـعور ،، پـه درشـل قـدم ږدم نـو تینـدک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون وړې وړې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه څړیکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانـه هـدیره کښـې ځوړنـد سـر ولاړ ملامتـه ,, احسـاس ،، تـه وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تـار پـه تـار شـي ـ زمـا د ,,امېد ،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئینه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راتـه ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپـل ځـان نـه اویرېـږم د هـر وېښتـۀ نـه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هـر څۀ ولیکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکـړي ـ خـو زۀ د شـاعرۍ او د افسـانه نګـارۍ د رمـوزو سـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نۀ یم ـ نۀ پوهېږم چې د غـه حق مې ,, لاشعوري طـور ،، تـر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کـوي زمـا دپـاره دغـه بـس ده چـې د خپلـې مـور ,, پښـتـو ژبـې ،، پـه اوربل کښې مې د يو بل ګـل د اېښـودو هڅـه اوکـړه ـ هـم پـه دې مې احساس او ضمیر دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احسـاساتـو تـرېنـه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د

ژوند د ریښتني واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتيب

✵	تندرونه	۱۲
✵	ماته آئينه	۲۰
✵	د شپې سيورے	۲۵
✵	ما معاف کړه	۳۱
✵	شناختي کارډ	۳۷
✵	ټيټې سترګې	۴۱
✵	څادر	۴۵
✵	ليکوال	۵۲
✵	خيالے	۶۵
✵	تهينکس ګاډ	۷۲
✵	اخبار	۷۷
✵	تصوير	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

✵	قتل	۸۸
✵	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
✵	اوچې اوښکې	۱۰۰
✵	اخري خط	۱۰۵
✵	انصاف	۱۱۴
✵	په تول پوره	۱۲۰
✵	مور	۱۲۷
✵	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـنـدرونـه

د ګـل مرجـانـي پـه سـترګـو کښـې نـا قلاره اوښـکې تلـې راتلې .هغې ته نۀ خو د شپې د توري تیاري احساس ؤ او نۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه .نۀ ئې د اسمان په بریښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ .خو چې کله به ئې په لرې واؤرینو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړۀ پرېوځي.

هغه د خپلې خیمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنا دخیمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپیا خوره وه. خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خیمې ته کتل چې پکښې دلالټین تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې څوارلس کلن زوئے ,,شین ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودۀ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,ورېمه،، لاهغسې ویښه وه. ګل مرجانه د څۀ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خیمې ته راغله په خپلې لور راټیټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, ورېمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانۀ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې. ځان سره پټه پټۀ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته څۀ وئیل غوښتل چې بیا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خیرن شلیدلي پیڅکي اوچې کړې. او بیا د خیمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وریځو زغلیدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته یاد شول چې ,,سید اغا،، به هغه په ورکوټوالي څومره چیړله او چې کله به ئې ورته د وادۀ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه . د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله . په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے .

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه . او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے . ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې . اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر خوشحاله وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان ورې ترې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول .

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه . ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے . د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے . تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم . د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې .زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې .د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي .په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه .اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي .بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په ښنتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ .فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم .ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو .

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه .چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه .ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه .سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،،.

ګل مرجانه خپل زوې شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله .د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته .د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اورېدې خو په زړۀ ئې زغم تېرولو. د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه . ,,وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې . خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اوده کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې . وړمې به د مور په غېږ کښې سر ایښود ے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه .

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې څارلې او د ماضې ددغه یادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ . د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې . چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو . هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ . ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ,, بچیه تۀ ولې ویښ شوے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زۀ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تۀ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څۀ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل . سیلۍ نوره هم سېوا شوه . ګل مرجانې زوې له هیڅ جواب ورنۀ کړو . او په درنو قدمونو د ,,وړمې ،، خواله لاړه . لس کلنې ماشومې ,, وړمې ،، سترګې وغړولې . مور په تندې ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د ورېمې د تبې دلاسه سرګردانه ده . زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوؤ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائې راپیدا کړم ،، شین ګل ساه نیولې ووې ګل مرجانې یو سوړ اسوېلے وکړو . شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو . او په ژړغونې اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائې چرته ده ،، هغې په یو لنډ نظر ورېمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه . هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د ورېمې سره کښېنه زۀ دا د ے راځم ،، شین ګل به څۀ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو .

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه . د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې . هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو پښه نیولې شوه . هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو دروند اسماني بوج راپرېوتے وي . ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل . هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي . هغه په یو ځائے اتهاله ودرېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو يو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سيد اغا هم وليدو . چې سپينې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شين د ګل مرجانې په لور را روان ؤ . د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتهٔ نېغ ودرېدل . چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سيد اغا هم د خندا شين ليدو . او چې کله به تياره خوره شوه نو سيد اغا به په دغه تيارو کښې ورک شو . څهٔ ساعت تېر نهٔ ؤ چې د لالټين يوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه . ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه . رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله . هغه شين ګل ؤ په وارخطايۍ ئې مور ته ووې موری ! زر واپس شه په ورمې څهٔ چل شوے دے .

ګل مرجانې چې يو ځل بيا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سيد اغا د مړو په خندا ګانو کښې ورک شوے وي . په درنو قدمونو خيمې ته راورسيده او بيا چې د لالټين په تته رڼا کښې په ورمې رانښکته شوه نو ورمې ورو غونډې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,موری بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, ورمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څهٔ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خيمې نه بهر ئې د سيد اغا خندا واؤريده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايي کښې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ وړمې ته راګرځولو نو د وړمې سترګې وازې پاتې شوې وې .لکه چې د خپل نالیدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري.

تـــهٔ رانغلــــې زهٔ دا ســـتا پـــه انتظـــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـاتـه آئـینـه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عـام مـازیګر ؤ ـ تهول ښار په لوګو کښې پټ ؤ ـ ولې د شاهي جومات په لوړو منـارو لااوس هـم د شـفق رنګونـه واضـحه ښـکاریدل ـ ددغـه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خونـد د قـرآن پـاک تـلاوت کولـو او څـوک د مـازیګر د نمانځهٔ نه پس د امـام صـیب خبـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اوریدے شوې.

چې څنګه څنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خوریدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سیوا کیدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیرګل ،، به د هغه ورځې نه هر ماښام په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پریوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غیږه کښې ئې سر ایښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, میني ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ښارنه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلا به د خپلې ,,مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,, توبه خدایه توبه ،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترے سترے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودرېدو کله به ئې د ګونګروګانوشرنګا سره د زړۀ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیټو د دلالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ

د ماښام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغۀ په مات زړۀ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نۀ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزېدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمير ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي. بيا وريځو په دغه منډو کښې يو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټهان ګټهان د ضمير ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې. د هغۀ ساه ډوبه ډوبه شوه. مرۍ ئې ونښتله.

,, وريځې ،، د هغۀ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوټه اوبۀ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تيرې کړې. او بيا د شپې په توره تيارۀ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو. هغۀ ته د کوارټر د بندولو خيال هم رانغے او لږه شيبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړۀ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه. د هغۀ په هر رګ کښې زلزله وه. د تندي خوله ئې اوچه کړه او بيا نيغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئينه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اودرېدو خو ,, آئينه،، په مينځ بيله شوه. ضمير ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نۀ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطايۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو. ,, عکس ،، هم ضمير ګل سره سترګې ونۀ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو. ضمير ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو. په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئي بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس، ، تهول په وینو کښې لړلے شوے ؤ ۔

چې مې د فکر آئینه ماته شوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیورے

تـوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان پـه مـخ لااوس هـم تـورې او ګـورې وریځې ګرځېـدې راګرځېـدې . کلـه کلـه بـه اوښان اوښان یو خوا بل خـوا روانـې شـوې او پـه میـنځ کښـې بـه ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې پـه چونـد کښـې مـخ راښکاره کـړي . شـپـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګير چاپيره غرونه داسې ښکاريدل لکه چې د سپينو واؤرو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه يو بل ته ډير څۀ وئيل غواړي ـ چې شپه په غزيدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ يخه سيلۍ راوالوته ـ خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سيلۍ رفتار په سپوا کېدو شو او بيا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختيار کړو ـ تورو او ګورو وريځو يو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې ـ ګېر چاپيره داسې نوره تيارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ويريده ـ او چې کله به سيلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزيدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اوريدے کېدے شو ـ د کلي سپو به د اسمان بربښيدو ته ؤغپل خو يخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې ـ کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه ديوالونو د غورزيدو اواز هم راغے ـ خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ ـ څۀ ساعت پس سيلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاږۀ واږۀ راپريوتل ـ لکه چې د ډير زغم او صبر نه پس د يو مئين په مخ ناقراره اوښکې کږې وږې رواني شي ـ

په دې ځول او طوفان کښې سياله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه ـ سيلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ ټولې ونې ټيل ناټيل کولې او کله کله به ئې د سيالۍ د مخ نه څادر هم پورته کړو ـ خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تيارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل ـ چې کله به د سيلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوريدو نو سيالۍ به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي ـ

هغې به دغه ژړا اوريده او ورسره به ئې په سپين مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کيدې ـ چې شپه نوره هم وغزيده نو د مقبرې په مينځ کښې يوه رڼا ښکاره شوه ـ سياله وبوږنيده رڼا ته ئې په غور وکتل ـ رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائې ولاړه وه ـ او بيا د هغې په لور را روانه شوه ـ په رڼا پسې شاته يو سيورے را روان ؤ ـ ځول دنيا په مخه اخستې وه ـ او سياله دغه سيوري ته فکر وړې وه ـ

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سيالۍ نه په څۀ فاصله باندې ودريده ـ ولې سيوري لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سيلۍ په ټال جوټې خوړې ـ سيالۍ ساه رابنکلې وه ـ ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسيدو ـ ,, تۀ څوک ئې ،، سيوري پوښتنه وکړه ـ د سيالۍ ټول وجود وبوږنيدو ـ په يخه يخنۍ کښې ئې په تندي توده توده خوله راماته شوه ـ په رپيدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ـ ـ ـ زۀ سياله يم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور ، ، سيوري يو اوږده ساه راښکله او سيالې د هغۀ د ساه ګرمي محسوس کړه . ,, په دې ځول او طوفان کښې دلته څۀ کوې ، ، سيوري بيا پوښتنه وکړه . سياله ټوله خوله شوه . بې اختياره ئې د خولې نه وختل ,, زۀ په ... زۀ په خپل ګل باچا پسې راغلې يم ، ، ځوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سيوري په لهجه کښې تجسس ؤ . وار خطائي وه .

سيالۍ نۀ غوښتل چې وړاندې څۀ ووائي څو ناقراره سلګو ئې د زړۀ خبره خولې ته راوسته هغې په غور سيوري ته وکتل او بيا ئې ټوله قيصه بيان کړه . هغه قيصه ، کومې چې د سيالې ژوند ناقراره کړے ؤ . او ځان ورته مجرم ښکارېدو . د هغه ګل باچا قيصه څوک چې په سيالې مئين ؤ . خو غريب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مينې په دنيا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفان په شپه ئې په چاړو ټوټې ټوټې کړے ؤ . او د هغۀ لاش ئې بيا د کلي لوئے نهر ته اچولے ؤ . خو د قاتل پته ئې ځکه نه وه لګېدلې چې د کلي په تانه کښې د هغۀ د بوډا او غريب پلار د خبرې اورېدو دپاره هېڅوک هم نۀ وو. دا راز صرف او صرف سيالې ته معلوم ؤ . خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې په کور کلي کښې ئې د پلار نيکۀ په لمن داغ لګېدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه . او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې . سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه . خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه . د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې . د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ . د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ . په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې .

د سیالې خوله وازه پاتې شوه . بیا ئې په وار خطایئ ووې . ,, بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لا څۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو . ورسره د باران کړېږ ورېږ شیبې هم راغلې . په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل . رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه . او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو . د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل . رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه . د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ، ، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ، ، د قبر سر ته مړ بیا موندو .

پـه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پیدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماريې زۀ ...زۀ په ډېرو زيارتونو وګرځېدم .ډېرې توبې مې وويستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي .تا ماريې صرف او صرف تا...زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟...تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لېونے زړهٔ مې ډېر څهٔ غواړي ...ولې زهٔ هېڅ نهٔ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے يم ...زهٔ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے يم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نهٔ دے ليدلے ...منم چې زهٔ تا له محلونه نهٔ شم جوړولے ...ولې د زړهٔ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وينې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...ماريې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو ماريې ته خاموشه ولې ئې ؟ څهٔ خو ووايه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څهٔ خو ووايه کنه اے بس دمره چې يو ځل راته ,, خپل ،، ووايه ...بيا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زهٔ درته منت کوم .ماريې منت درته کوم ...تهٔ ... تهٔ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زهٔ وېرېږم ... زهٔ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووايه ...ما اودهٔ کړه ماريې ما اودهٔ کړه تهٔ ...تهٔ زما په سينه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم مارېې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د مارېې تصویر ئې سینې پورې جوخت کړو. د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخیال په نیلی سور کړو. او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو. ډیوه لا اوس هم د هغۀ سرته بلیده. باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شیبه تیزه شوه. هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رېږدو شو او د مارېې تصویر ئې سینې سره نور هم جوخت کړو.

,, ماریه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختیاره راوربدلې وه. هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د مارېې خبرې رایادې شوې. هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو. ولې مارېې ته پته نۀ وه بیا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مینه وه او د مینې غوښتنه وه. هغۀ بې اختیاره اسویلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله. هغۀ سترګې وغړولې ډیوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے. د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بیا بیا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو. د شپې په توره تیارۀ کښې د باران شېبو یو بل پورې خندا کوله. هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شاتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل .بیا ئې دروازه بنده کړه او لاکمرې ته رارسېدلے نۀ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ .,,شابه دروازه بیرته کړه ټوله لونده شومه ،، د هغۀ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلي وي.د کمرې په مینځ کښې اټاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغۀ د مارېې اواز اورېدو ولې نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي .په زړۀ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې .د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو.

هغۀ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې.او بیا چې څنګه هغۀ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو.هغۀ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي.د هغۀ وجود وبُوږنېدو. دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې ایښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو.د هغۀ په مخ توده توده خوله راماته شوه.ټول ساه ساه شو.د هغۀ د سترګو وړاندې هاغه سپورې چورلکونه خوړل. هغۀ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خنداګانې اورېدې.په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زۀ ویرېږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو ـ سترغلي ئې پړسیدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګرې په شان ښکاره شو څوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکارېدو هغه کمرې ته دننه راغے د مارېې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماریې تصویر هم د هغۀ غریبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پیوند د شال او شړۍ نۀ شي
پۀ رڼا ورځې باندې مۀ وینه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارۀ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېدے شوے ؤ .او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې ـ ,, کرمے ،، ورومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو .هغۀ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نۀ شوه کولے ـ خو د ژوبلو کسانو زبیرګي ، د زنانۀ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوریدې ـ هغۀ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې ورباندې د تورو او ګورو وریځو داسې تور څادر خو ؤ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې لیدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې. بیا ئې د خپلې بیټرۍ پۀ رڼا د یو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل. د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د امېد ډیوې بلې کړې خو کرمي بیا بیټرې بله نۀ کړه او په توره تیارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه یو یو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپیدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول. خو چې کله به ژوبل کس زبیرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل.

او بیا هغه ,, یو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبیرګے ئې کولو. کرمي یوه اوږده ساه راښکه او په اطمینان سره ئې ورله په جیبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راویستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه... او بیا ... په دغه توره تیارۀ کښې د هغۀ د دغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله. کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جېب ته کړه.

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼا ګانې ولیدې چې د حادثې لورې ته را روانې وې. هغۀ زر په دغه تیارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبنبې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ ۔

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے ۔په کور کبنبې چپه چپیا وه ۔ هغهٔ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کبنبې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړهٔ کبنبې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې ۔ یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه ۔ او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل ۔په دغه ذهني کشمکش کبنبې د کرمي سترګې ورغلې ۔

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځهٔ له پاڅېدلې وه ۔ هغې په خوب اودهٔ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغهٔ په لاس ګړۍ تـه پام شو نو زړهٔ ئې بې اختیاره ودانګل ۔ هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو۔ کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ,, څهٔ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مهٔ جوړوه ۔سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرته وه ۔ کرمے د مور په دوباره پوښتنه لړ ویُریدو او مور ته ئې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئې وئيل ,, په سترګو ړوندې شې دا خو دې د پلار ګړې ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو وړومبے نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پريوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پـــه خپــلـو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټیټې سترګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې يو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غټې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئيل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بيا به يو خوا ته يوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې د غه د ژوند غم له په خپله سينه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائيکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې څو کاله پس د هغې د معصومیت سره ,, څوانی ،، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپین مخ د رنګونو پټ پټانې سپوا کېدل . په زړو او خیرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګنې ,, نازپرې ،، ددې کور نوکره ده . د مشر خان لوڼه به د نازپرې ښائست ته ټینګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله . خو نازپرې دغه ,,نازونو ،، ته ځان نیولے ؤ . ځکه چې د خدائے پاک په لویه دنیا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ .

یوه ورځ چې ,, غټه بي بي ،، د خپل کشرې ورور وادهٔ له بر کندي ته لاړه نو نازپرې ئې کور کښې پاتې کړه . خو دا څهٔ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ . ,,نازپرې ،، چې د کور کارونه راغونډول نو بیا د پاسه غرمه وه . هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټې اختر له جوړې کړې وې . هغې یو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بیا د ماسپښین د مانځهٔ د تیارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته . هغې په خپل بدن په خوندخوند اوبهٔ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې یوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده . دا غالباً د هغې د مایوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسیدو او بیا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه .مخامخ مشر خان ولاړ ؤ .هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې .ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایی نه سېوا بل هیڅ هم نۀ ؤ .

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه .,, غټې بي بي ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټي کښې خپل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې .مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولې شو د هغۀ ذهن ته ډېر څۀ راغلل .غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټي ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقېدل....د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بیا ساعت تېر نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ چې د هغـۀ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـي نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کــه دې ســترګې د شعـور کلـه بینا کړې
د خپل ذات په آئینه کښې به ,, ځان ،، وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره ځوړنــد ســر ولاړ ؤ او د سـوچونو پـه لـوئے دریـاب کښـې ئـې غـوپې وهلې .بیـا ئـې سـر راپورته کړو .یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو، ، ته وکتل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلي وو لکـه چـې چـا پـه تیـرۀ چاړۀ غوځ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سـپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۇ ـ ولې ,,جاولو،، ښځې تور کړے ۇ ـ د هغۀ سترګو کښې يو څو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فيصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار د ے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د ټې بي مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چينې،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه څۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو ويښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ۇ هغۀ په دوېم نظر په خپلې مور باندې خورې برېستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماړۍ له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ۇ ليدلے ـ هغۀ د الماړۍ په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ۇ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ۇ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ۇ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکې ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خېر وي،، هغه روپۍ يو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلې غوندې وخندل.

د هغۀ نوم ,, کشمال خان ،، ؤ. ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئې کلي نه لرې په يوه باندړه کښې وسيدو. په ټوله باندړه کښې لس پنځلس کورونه او يو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنيا وه. د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډے راوړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په وړمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختياره په ژړا شوه. او سينې ته ئې راجوخت کړو. د هغۀ په نازکو اوسرو سپينو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرخ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه،،.

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خیرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو. چې کله د کلي د لوئې سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اورېدو. هر ماشوم ته به ئې په زير زير کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ ـ په مخ به ئې غتې غتې اوښکې راتلې او هر يو تکے به ئې د زړۀ تل ته کوزيدو ـ هغۀ به هر ځل ځان سره وئيل چې ,, دا ځل به کۀ خير وي د جومات د مولوي صيب نه سبق شروع کوم ،، خو غريبئ مسلمانئ ته نۀ پرېښودو۔

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو يو غټ دوکان ؤ ـ په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅيدل ـ کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نيولے شو ـ خو چې کله به ئې خپلې خيرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو ـ ولې د څو مياشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودريدو ـ لږ ساعت نه ډير ساعت ـ هغۀ به په دوکان کښې مخامخ يو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر يو رنګ کښې به ورته خپله پيغله خور ,, ګل جانه ،، ښکاريده ـ

هغۀ به په خيال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو ـ ورته به ئې په غور وکتل ـ په سترګو کښې به ئې د خوشحالئ اوښکې لاړې راغلې ـ هغه به ئې په تندي ښکل کړه ـ سينې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زۀ نن ډير خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګینه سلسله شلوله. هغۀ ځان سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له یوه ورځ خامخا اخلي. ځکه نو د څو میاشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غوندې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې. هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئیل چې ,,لالا تا دې خدائے لري زما د سر ځادر خو تۀ ئې،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو. نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه. نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاریدو. خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کځېر وي،،.

د خیالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډے په شا کړو او کلي ته راغے. نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل. کباب د هغۀ ډېر خوښ وو. خو د غریبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه. نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنزدې نۀ کړۀ ځکه چې جېب ئې خالي وو.

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وینښه تېره کړه. کله به ئې وئیل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه څکه نو ورسره وېښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئې اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لرګي نۀ راوړل څکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپورې نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئې دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل ځادر ته نزدې ودرېدو ـ ځادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه ځادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لانديږ باندي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو. ,, دا په څو روپۍ دے؟ ،، کشمالي غلي غوندې ووې. ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي. هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ ؤ کړے چې د څادر قيمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي.

د کشمالي په سترګو تيارهٔ خوره وه. د دوکان نه يوې ډډې ته کښېناستو او خپل جيب ئې راؤسپړدو . هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پينځو مياشتو جمع کړې روپۍ شمارلې . دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بيا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ايله پنځهٔ سوه او درې اويا اوختې.

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه. او مرۍ ئې ونښته. بيا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډے دې دوکاندار سره ټيکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قيمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بوډۍ مور علاج او د خيټې غوښتنې بيخي هېرې وې. هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنيا بوج هم د هغهٔ په سر وي. دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاريدو. په هغهٔ سر وچورليدو او د خولې نه ئې بې اختياره وختل ,, ... آغه ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه څادر؟...... ، ، دوکاندر به څۀ وئیل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د میک اپ ,, پیخې ، ، واضحه ښکارېدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتۀ او چې په دوېم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه څادر په سر ؤ . د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل څادر شته.... ، ، ,, ولې نشته خو په نغدو ، ، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل . هغۀ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو یوې داسې چیپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو. د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نۀ شو .نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نیولے نۀ شو .د قرآن پاک ایاتونه هغۀ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول .د هغۀ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګنڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغۀ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې. د هغۀ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خیال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغۀ به یوه کریکه اووهله. د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نۀ وه چې د هغۀ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے. او چې کله هغه د بازار د یوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بیا د یو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ. د کلي خلقو رامنډې کړې. د کشمالي په مخ تودې تودې وینې راماتې وې. هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نیولې وې. د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د څادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ. د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول. د هغوي د مخ رنګونه تختیدلي وو. په دغه دوؤ کسانو کښې یوه هاغه میم صیب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، لیدلے ؤ.

میم صیب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغې د مخ نه رنګونه په تیزۍ سره والوتل. هغې د کشمالي په مخ د وینو سیلاب نشو لیدے. په رپیدونکو لاسو نو ئې د سر نه څادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغۀ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان یو ځل بیا مسکے شو. خو هغۀ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نهٔ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپیدونکے لاس میم صیب ته ور اوږد کړو۔ په کوم کښې هغهٔ لا اوس هم هاغه پنځهٔ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې ... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ... او ... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو ... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سرېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغهٔ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه میم صیب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے کټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده ... نو زړهٔ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې ... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې ټوخي په سر را اخستې وه ... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤریدې ـ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلي ,, ښادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بیا ئې په رپیدونکو لاسونو د کټ نه ښادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابښکلو نو د خپل لالا په ويني ويني مخ ئې سترګې اولګېدې .
هغې بې اختياره چغې کړې ... ,, دا چا ؟ لالا ... دا ولې؟ ،،
هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... وېښتهٔ ئې شوکول . خو د
هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختنه نو لکه د لېونو په
خپل ورور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته
په غور اُوکتل . نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورته
په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ... زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه
... تهٔ ولې خفه کېږې ... تهٔ اوګوره کنه ... ,, ما ... ما ... خو
درله داد ے ,, څادر ،، راؤړے د ے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پيرزو نشي
د غريب سړي ,, لوئے جرم ،، غريبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال

هغۀ په يو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته
چې د ,,پښتون کلتور ،، روايات لا اوس هم تول ژوندي وو .
ګودرونه اباد وو اخترونه لا ګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا
اوس پټ پناهې او چندروګانې کېدې . په حجرو کښې به د شپې
تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس
هم ټپې او چاربيتې وئيلے کېدې . او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر راننوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه ـ د چیلم لوګي به په برګو کبنې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو ـ زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے.

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل ـ خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کبنې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو ورونړو غاښونه چیچل ـ ځکه چې دا ددغه کلي ،،روایات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ ـ چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله ـ ددې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم ـ فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ،،سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ،، پرون،، پسې منګلې مروړلې ـ کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل ـ لوبه به ودریده ـ ځوانان به هم په اتڼ کبنې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو ـ د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم ددې اتڼ تماشې ته راووتې ـ

ژوند کبنې مسته سادګي وه ـ په ټول کلي کبنې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې يو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرين کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ ځنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روايات او اقدار هم بدليدل. کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړيدل. بېټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښياريدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ ددغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضې ښکلاګانې او د ماشوم ولي يادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه يادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,ليکوال،، ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي ليکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې يوه ,, روبي،، هم وه. چې د ليکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل ليکوال ته په ډېره مينه ,, هرکله راشه،، ووې. ليکوال به ورته خپله نوې ليکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او ليکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بيا يوه ورځ ليکوال د خپل کلي په ساده حسن يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولے شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لا هغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګي مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغۀ خپلو دغه احساساتو له نوم نۀ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او ليکوال د هغې د مخ په غوريدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغۀ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, ليکوال صيب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،- د ليکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نۀ وه - ,, روبي ،، د هغۀ زړۀ ته داسې راننوتې وه چې هغۀ ته د خپل زړۀ درزا ښکاريده - هغه به ټوله ټوله ورځ يوازې ناست ؤ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغۀ دپاره ګران وو - د ليکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغۀ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړۀ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تيريدل او د روبي مينه د ليکوال په زړۀ کښې نوره هم سيوا کيده -

او بيا يوه ورځ ليکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول ليکونه راغونډ کړل او په دې خيال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لېونۍ ,, مينې ،، قيصه په تفصيل سره بيان کړي چې څنګه ورسيدو نو د روبي په ليدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددۀ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي ـ د روبي مور هغې ته څو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې،، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لا د چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي،، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ،، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل ځکه نو رپېدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبۍ ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ,, تاسو ډېر لیکل کوئ ،، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ،، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لویه دوکه ورکولے شي نو د هغهٔ په مینه یقین لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته۔

د لیکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي۔ د هغهٔ نه خپل لیکونه خوارهٔ وارهٔ په زمکه پرېوتل۔ خو په رپېدونکو لاسونو ئې بیا راغونډ کړل۔ د هغهٔ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول دیوالونه چاپېره چورلي۔ په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغهٔ د خپل ژوند د ټولو نه لویه بازي بائیللې وه ۔ځان ورته مجرم مجرم ښکاریدو۔ د خپل ځان مجرم ۔۔۔ د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم۔ چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بیرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور دیوالونه هغه خوري ۔نېغ خپلې کمرې ته ورغے۔ په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو۔ چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل۔ هلته کاغذونه ګډ وډ پراتهٔ وو۔ صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې۔ د هغهٔ په خپلو سترګو باور نهٔ راتلو۔ په وار خطایۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې۔ مخامخ په میز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر پروت ؤ . هغهٔ په تندۍ د غه تصویر را اوچت کړو . نو ورسره ئې د خپلې ښځې لیک هم لاس ته راغے .

,, تاته دې روبي مبارک شي . ما ستا هر څهٔ ولوستل د وضاحت کولو هیڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زهٔ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تهٔ ... تهٔ زمونږ دلتهون کوشش مهٔ کوه ،، .

لیکوال دا هر څهٔ څو څو ځله ولوستل . د ,, روبي ،، تصویر ته ئې کتل او بیا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپیا وه . هغهٔ یو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نهٔ وو . هغهٔ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول لیکونه راغونډ کړل او څهٔ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ایره کېدل او لیکوال ورته د خندا شین ؤ . کله به ئې ,, روبي ،، یادوله . کله خپله ماشومه لور ,, خوږه ،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې . هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتهٔ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل . هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نهٔ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ . ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روایات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

ځو میاشتې خو د کلي خلقو لیکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان یو خوا بل خوا ولیدو ـ ولې بیا ئې هېڅ پته ونۀ لګېده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربیتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې لیکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مینې د لمبو په اور کښې سوزي
هاغه روح به تر ابده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټاڼو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مينې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو يو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدائشي نوکر ؤ ـ پیدائشي ځکه چې د هغهٔ پلار نیکهٔ هم د دې کور نمک خوارهٔ پاتې شوي وو ـ

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نهٔ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ ـ ولې شېر ګل دومره همت نهٔ شو کولے ـ د خان ګل کاکا په زړهٔ د لور دا عادتونه جوړ نهٔ وو خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړهٔ ماتول ورته ګران ښکارېدل ـ چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارهٔ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه ـ هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو ،، په کرښه سر کېښودو ـ خو د وادهٔ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته ـ د هغې خاوند د پلار ایکي یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښهٔ خبره ،، هم نهٔ شوه کولے ـ هغه به تولـه تولـه شپه یارانو سره بهر ګرځېدو ـ او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تویولې ـ بلخوا د ګلالۍ د وادهٔ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو وروکمېده ـ هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ ـ ولې دا احساس ئې چا لـه هم نهٔ ورکولو چې ګني هغهٔ تـه د ګلالۍ نه بغېر دا هر څهٔ نیمګړي ښکاري ـ

د وادهٔ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله ـ کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدو ـ دواړو به یو بل ته وکتل او د یو بل په مجبورۍ بـه ئې د صبر ساه راښکه ـ

او بیا یـوه ورځ چې د ګلالـۍ د کـور ټـول خلق د محمـد خان د زوئے وادهٔ له بر کندي تـه لاړل نو پـه خوشي کـور کښې د ګلالـۍ جـذبات راؤلړزیـدل ـ د هغـې پـه زړهٔ کښـې نـاقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نهٔ شوه ـ د لوئې دروازې نـه ئې سر راښکاره کړو او پـه حجره کښـې ځوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نهٔ منلو خبره وه ځکـه نو زړهٔ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاځېدو خو بیا اټاله ودرېدو ـ دې فکر یوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالـۍ بیـا اواز کـړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغے ـ هغې تـه ورتـه کـور تـه د دننـه راتلـو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بیا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښـې یو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالـۍ زړهٔ بې اختیـاره درزېدو ـ هغې یوه خبره کوله او د شېر ګل پـه مـخ د وار خطـایۍ رنګونـو نور څهٔ وئیل ـ

د څـهٔ سـاعت دپـاره خاموشـي وه ـ بیـا ګلالـۍ پـه رپېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زهٔ جینۍ یم او هغه هم یوه پښتنه جینۍ بیا هم زهٔ هر څهٔ کولے شم او تهٔ خو زلمے ئې تکـړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زیړ تښتېدلے دے شېر ګله د زلمـو سره بزدلي خوند نهٔ کوي ،، هغې د شېر ګل پـه سترګو کښـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ،،
زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ
کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته
وکتل ـ ،،خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ
بېګا ته د کوټې نه بهر ځملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره
قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان
کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ ځکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو
کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ
هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر
شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ
فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې
چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به
ئې وئیل چې ،، بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د
مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ،، ګورې نا ...
ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر
تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د
جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ
د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورتهې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې . هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي . هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم . پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ، ، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ، ، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه .

شپه يخه وه . د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې . خو د مازيګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم يخې وې چې څنګه څنګه شپه پخيده . د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده . دوه درې ځله د پيشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رابېغ شو . کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل . چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بيرته شوه . په شېر ګل يوه تبه تله او بله راتله . هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده . هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ، ، برستن ورو غوندې راښکه او بيا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل . د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي .

څۀ ساعت خاموشي وه او بیا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله . هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ویرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے . ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل . د شېر ګل په ذهن کښې د رسوایۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې . د وینې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې . ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ، ،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي . هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه . لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ . د هغۀ هر یو رګ بې اختیاره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په یو دوه کښې اتاله کړے ؤ . هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي . هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو . ,, د خان کاکا زوم بیګا د امریکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ ځاروؤ له ګیاه راوړم . هغه د پلار د پښو اواز اورېدو . چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې یو بل طوفان راپورته کړو ـ هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه سترګې لګوي ـ مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل ـ خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو ـ هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړیتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا برستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وخته ـ هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي ـ

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو برستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه ـ شېر ګل زړۀ کلک ونیولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خیالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو ـ د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خیالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو ـ شېر ګل یوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دیاړې ،، سترړے کړے خیالے لا اوس هم بې غمه اودۀ ؤ ـ

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهينکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله کله به ئې يو بل ته وکتل ولې بيا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د يو بل د زړهٔ درزار اورېدهٔ. ولې چا هم دا همت نهٔ شو کولے چې دغه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې يو جولا چاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د نښتې ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوره خوره هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو د غـه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د میني خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهیدل ـ ,, جمال ،، چې د ډیر وخت نه د ,, شمیم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم ،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچـو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کیږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کیښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ښبتي اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې ـ جمال د هغې په خوله لاس کېښودو ـ او بیا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونیوؤ ـ ,, داسې مۀ وایه شمیم په ما اعتماد کوه ، مکمل اعتماد ،، ,, زما په تا مکمل اعتماد دے ـ خو خدائے خبر جماله ... خدائے خبر چې دا زړۀ مې ولې کله کله دا خبره نۀ مني تا خو زۀ په داسې امتحان کښې اچولې یم چې زۀ ئې هډو په چل نۀ پوهېږم ـ ما خو چرې دا سوچ هم نۀ ؤ کړے ـ دا هر څۀ څنګه اوشو ،، ـ شمیم یو نظر ښکته وکتل او بیا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې ـ ,, کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے ـ کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے ،، ـ هغې دومره قدرې ووې او بیا ئې خپلې اوښکې قابو نۀ کړے شوې ـ جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مینې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله ـ ,, شمیم زما دې ستا په دې پاکه مینه قسم وي چې ما نۀ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړۀ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي ،، ـ

په دې اورېدو خدائے خبر شمیم ته څۀ خبره رایاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې او په رېبدونکوشونډو ئې ووې ـ ,, جماله ماله داسې کول نۀ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده دا ما څۀ وکړل ... زۀ څومره کم عقله یم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کټ لنګي ته کښېناسته او په دواړه لاسونو کښې ئې خپل مخ کلک ونیو ـ جمال څۀ ساعت اتاله اودرېدو بیا ئې په غریو کښې ووې ـ ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمان لرې ،، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه ـ ,, زۀ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے ـ تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم ـ شمیم زۀ یو شډل پښتون یم او د یوې پښتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ،، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه ـ ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه ـ

د کمرې نه بهر د شمیم مور چا سره په خبرو تیزه تیزه لګیا وه او دلته د جمال په زړۀ کښې د مینې طوفان غورځنګونه وهل ـ ,, شمیم داسې مۀ کوه څوک به راننوځي ،، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه،، شمیم په اعتماد ووې ـ که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ ـ هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده ـ د جمال په ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل ـ هغه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوؤ ـ د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې . د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کېفیت اندازه ونۀ لګولې شوه . هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګوایښې وې .

او چې بیا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شمیم په زیړو تښتیدلو شونډو ایښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو . نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,, سر . . . خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو . جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,, یو ګلاس اوبۀ ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه . د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,تهینکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حــالاتــو زوروليے يــمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نیک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نهٔ راتلو چې ګني د هغهٔ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے. هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغـهٔ پـه وړانـدې د هغهٔ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي۔

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعليم د کمي پـه وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ ۔خو هغه مايوسه نهٔ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې۔ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ ۔پلار به د شپې تر ناوختـه پـورې زوي تـه د خپلې نـوکرۍ د زمانې قيصې کولې ۔او زلمي ارشد تـه بـه ئې وئيـل چـې زهٔ د هغه ورځې په ارمان يم چې تـا د فـوځ د يـو لـوئے افسـر پـه وردۍ کښې ووينم ـهغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئـي ايـس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونـه راجمـع کـړي وو۔

او بيـا هغـه ورځ هـم راغلـه چـې ارشـد د کمېشـن پـه وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کـواټ تـه د آئـي ايـس ايس بـي دپـاره لاړو ۔او د مقـابلې پـه دغـه منډه کښـې د خپلـو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو ۔د څو ورځو د امتحـان نـه پـس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې يقين او اعتماد دواړو چورلکونه خوړل۔د ارشد په ليدو د صـوبېدار نېـک عمـل خـان زړهٔ د خوشـحالۍ نـه بـې اختيـاره ودانګـل او د زوي نـه د څـهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو . ارشد د خندا شین شو . او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې . او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو .

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې . مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ ستړې کېده . ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه . ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو . هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ . هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو . هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپایان دي . په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول . په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسیقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځي بېنډ غږېږي . د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل . فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ . او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نۀ د چا د ژړا اواز راغے او نۀ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نۀ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نۀ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ... او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونۀ لګېده ،،.

کړه وړه کرښه د شکو په سر
وخته ! لاجوړ نۀ ووم چې وران دې کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

تېوله ورځ باران ورېدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وریځو په یو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو ـ یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې درنې څپېړې ورکوي ـ
سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس مټ او ښۍ خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبېرګے نۀ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې د دننه راتلو اووئیل ـ
سیفور یوه اړده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغۀ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سيفور اولګېده نو بابا د هغۀ زخمونه واضح اوليدل.

دواړو به يو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څۀ پټۍ درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پټۍ پسې پاڅېدو نو سيفور ورته بيا په ډېر غور اوکتل. بابا څۀ ټوکي اوسوزول او چې د سيفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سيفور داسې محسوسه وله لکه د هغۀ په زړۀ ټکورنه لګي. چې کله د سيفور لږه تسلي اوشوه .نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو .او ورته ئې اووے چې اودۀ شه چې کله صبا راؤخېژي نو... بيا به پخپله مخه ځې. سيفور بابا ته يو ځل بيا په غور اوکتل .بابا د هغۀ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سيفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے يم. او که چرې تاسو راله امن نۀ وے راکړے نو... ،،

د بابا او سيفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حيرانه اودريده او دې فکر يوړه چې په دې توره تيارۀ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نزدې راغله. څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونیوۀ. بیا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه. د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سیفور په مخ پرېوتو. زړۀ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو.... خو خاموشه پاتې شوه.

د سیفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده. هغه اړخونه بدلول او د سپین ږیري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې. ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ لیدلي دي. د خپل هوس دپاره مې ډېرې وینې توې کړي دي خو... اوس ملامته یم. ماته احساس کېږي چې که پردې سل کورونه وران کړې خپل یو نشي آباده ولې،،. بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو. او بیا ئې سیفور ته اوئیل. ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے. سیفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بیا ئې. یو سوړ اسویلے اوکړو. ,, هو بابا یوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي. زما په ضمیر بیا بیا چکونه لګوي. خو... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوي چې د انسانیت ترې هم ویره کېږي،،. ,,هو تارښتیا اووے،،. بابا د سیفور د خبرې تائید اوکړو. ,,تا راته قیصه کوله،،. سیفور په اوچو شونډو ژبه راښکله. ,,بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې. ماته چا اووئیل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پینشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بیا ،،؟ سیفور اړخ بدل کړو او قیصه ئې بیا شروع کړه ـ بیا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ ځارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بینک نه پیسې راواخستې نو زۀ هم په بینک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمیر سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بینک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ـ ـ ـ بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خوارې په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوویشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سوالیه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې څنګه سیفور دا قیصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدلیدل رابدلیدل ... چې کله د اور لمبه تیزه شوه نو سیفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اولیدل ـ خو هېڅ ئې اونۀ وئیل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلې غونډې پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه ـ او چې کور ته دننه شو ـ نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو ـ د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه ـ چې څنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو ـ بابا اوبوګنیدو ـ چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه ـ د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل ـ بابا به څهٔ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤریدل ـ زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے ـ خو دا د یو پښتون کور دے ـ او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غیرت دے ـ بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده ـ ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،، ـ

سیفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤریدل ـ هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو ـ او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارهٔ کښې په تیزۍ سره وتلے ؤ ـ بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل ـ ـ ـ څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤريدو ددغه ډز د اوريدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هيڅ اونۀ وئيل ـ

او بيا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شميره بې ګناه کسانو قاتل سيفوري بيګاه په نيمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوويشتو ـ

چې احساس شي ملامته ضمير ويخ شي
نو ژوندون بيا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په ساده ګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازيګر ښکلا ګانو يو بل له غاړې ورکولې . په تنورونو به د پېغلو خندا ګانو نوره ګرمي پيدا کوله . د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې . کورونه ,, خړ ،، وو خو ضميرونه پاک وو . کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو . ديوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوظونه ،، پاخهٔ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے ـ

د دوارو د کليو تر مينځه ايله دوه ميله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شريکه وه ـ مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو يار ؤ ـ دوارو د ځوانۍ ډېر رنګونه په يو بل شيندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بيا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په يو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعيم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صيب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قيصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قيصې څو څو ځله اوريدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خو د وروور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نیولے ؤ ځکه چې میجر صیب په کشمالې ډېر زیات مئین ؤ او کشمالې ته ددغه مینې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په تول تېر ګران ؤ . ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مینه ,, بهائي جان ،، وئیلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر یو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو.

د وادۀ نه یو نیم کال پس چې کله مرجانه د ورومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دۀ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمیر به ئې د یو بل نه داسې عجیبه عجیبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به یوه دوه خطا شول . د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئیل کوم چې صرف هغې اورید ے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان، ، نه په دروغه ګیلې مانې کولې ـ ورځ تېره شوه ـ او چې کله ماښام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے ـ په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې ـ کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل ورور او ,, بهائي جان ، ، له کټونه سم کړل ـ خبرې وشوې ـ ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل ـ

ټول خلق اوده شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو ـ هغې بیا بیا اړخونه بدلول ـ چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه ـ په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو ـ ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو ـ کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو ـ د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه ـ زړۀ به ورته ډېر خۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو ـ زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو ـ دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو ـ جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ ـ ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې توري تیارې ته وکتل ـ بیا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وینې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نیولې وه ـ

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ یو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بیا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي ـ هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ایله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر د جمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ مېجر صیب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بیا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بيا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تـا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل۔ او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو۔ د ماښام تیارۀ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو۔ جنت ګل د دغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل۔ هغه تهوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبـو د کمـي پـه وجـه ئـې اوبـۀ خـور سـرتـه نـۀ ؤ رسـولـے ـ د هغـۀ خولې له دوه درې ځله يوه ټپه راغله اوبيا ئې داسې د ذهـن نـه په ببرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګولې شوه ـ

کلے دومره لرې نۀ ؤ ـ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نـو بيـا پـه کورونـو کښـې رڼاګـانې بلـې کـړے شـوې وې ـ هغـه د خيالونو په ژور سيلاب کښې د ځان نه ورک ؤ ـ ځکه نو ورتـه دا پته اونۀ لګيده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسيدو ـ هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه ـ خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبيا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے ـ

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ ـ او چې کله بـه چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورتـه کـړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو ـ هغه په فکرونو کښې ورک ورک يو اړخ تـه پخـه ډډه وهلې وه ـ او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ويستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زير زير کتل ـ

کلے د ټولو شريک ؤ ـ ځکه نو ورکښې هر يو مخ د بـل سره اشنا ؤ ـ دا ددغـه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو يوه حصه وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغهٔ د ماښام روټۍ هم نهٔ ده خوړلې. هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړهٔ کښې ئې يوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغهٔ ئې احساس نهٔ شو کولے. په کور کښې ډيوه تته شان بليده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښهٔ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډيوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې وليدې. زړهٔ ئې يو نرے غوندې درز وخوړو. ,, خېر خو دے کنه ،، د هغهٔ مرۍ وننښته. ښځې ئې په خپل شليدلي پيڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو. ,, د نازکې تبه هډو کمېږي نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بيا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغرې په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه. هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونهٔ وئيل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو.

ساعت پس کور ته د لالټين يوه رڼا رادننه شوه. د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صیب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زیاته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبیائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصیب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا له ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت ګل په مرۍ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صیب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صیب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئیل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بیا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبیرګے وکړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمینان نښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـ د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بیا ئې مور ته وکتل او بیا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزیده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکي تبه بیا سېوا شوې وه ـ سترګې ئې پټې وې ـ چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو ـ مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې ښاته شاته روانه شوه ـ او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو ـ جنت ګل ورته په رېپدونکو شونډو خبره وکړه ـ او هغوي ځکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو ـ ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیږې پرتې وې ـ او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو ـ هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول ـ د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله ـ جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولے شي ـ اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے یم ـ او بیا زما سره زنانه ده ـ لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے ـ ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،، وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه ـ د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسیدلے ـ د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هیبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې ځهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رېپېدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصیبه ،، د رحیم الله خان د کور پیدائشي نوکره وه ـ هغې ته یاد وو چې ایله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بیا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصیبې په ژوند کښې د امید اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وترل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکري ئې ونۀ لیده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې ـ په تورو وېښتو کښې ئې ,, سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتې وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزوري وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصیبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نینې ورتیدې ـ ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله ـ او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصیبه د کټ کړه ـ هغه به توله ورځ اوشپه تړخیده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصیبه بهر په دالان کښې په تړخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصيبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د ځاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصيبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسيده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو ـ هغه به يوازې پرته وه ـ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ وُ اوزګار او ,, بېګم صيب ،، د بيمارۍ نه کرکه کوله ـ صرف بهادرکاکا وُ چې کله کله به ئې ښه نصيبې له ډاډ ورکړو ـ

د څو مياشتو پرله پسې ناروغتيا ښه نصيبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سيلاب په مخه کړې وه ـ يوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختياره ياد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے وُ او بيا د يوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ـ ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ـ د هغې په بې وسه زړۀ کښې يو معصوم غوندې ارمان راؤپاريدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بيمارۍ پته ولګي او بيا راله ډاکټر راولي ،، ـ څو ورځې هغه د امېد او ,,مايوسۍ ،، سره په جنګ وه ـ خو بله ورځ ئې په رښتيا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله۔

دې اورېدو سره د ښه نصیبې په کمزوري مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې ۔ هغې د بړستنې نه سر رابهر کړو ۔ اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه ۔ هغې ته ځان په رښتیا ,,خوش نصیبه،، ښکارېدو ۔ د ډېرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه بړستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نیغ ونیول ۔ د هغې زړۀ بې اختیاره درزېدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله۔

د ډېر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤرېدو ۔,, زما کشري بچي بیګاه تولـه شپه شوګیره کړې ده ۔ څنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبیعت ډېر خراب دے ۔ د یو ساعت دپاره ترې خپله بیماري هېره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ ۔ د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کېدو ۔ او عن تر دې چې غیب شو۔ ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه ۔ او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ ۔ د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغے ښه نصیبې ورته په رپېدونکو شونډو څه وئیل غوښتل چې بهادر کاکا پخپله خبره راواخستله ـ,, کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نهٔ دے کړے یره خو عجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې تری نه په وارخطایۍ تپوس وکړو ـ,, نو ګنې خدائے مکړه ناروغه دے ،، ـ خان نهٔ دے ناروغه د هغهٔ سپے ټائیګر ناجوړه دے ـ او مشر خان ورله د ښار لوئے ډاکټر راوستے وو ـ د بهادر کاکا خبرې سره په ښه نصیبې سر وچورلیدو په مخ ئې دوه کرېږ وربږې اوښکې راغلې ځان ورته ډېر بې څوکه ښکاره شو ـ هغې د حسرت په ډکو سترګو مخامخ د رحیم الله خان لورې بنګلې ته وکتل چې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیوري تت شان ښکارېدل ـ هغې دغه سیورو ته په سلګو سلګو ژړل او سیورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله ـ

څوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
څوک په خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

ريل ګاډي ځو کريکې ووهلې .او بيا يو درز سره وخوزيدو .سهيل دغه درز په خپله سينه کښې محسوس کړو . هغه د سګريټ نه يو دومره اوږد کش راښکو چې سګريټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ ليده .او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې د دې نه زياتې لمبې بلې وې .هغه د ريل ګاډي د کړکۍ نه سر رابهر کړو .په سټېشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول. او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو. سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل. د جدایۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته. هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو.

سیما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار تېز نه تېزه لړې کړه. سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه. د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو. هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه.

سهېل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو. په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې. سهېل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تږس ئې هم خور وو. سهېل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او وروڼو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حیاناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ ـ د یونیورسټۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول ـ چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سیما ته دغه اندازه ولګیده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي یوه نغمه اچېړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ څو ځله دا فیصله وکړه چې پلار ته د سیما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ مده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګیر ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وخته چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په یو بل پسې منډې وهلې ـ هغه څو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنیا ته د خپلې مینې قیصه بیان کړي خو د ,,خانداني روایاتو،، او د مشرانو د ,,عزت،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تویولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئیلے شوې ـ مبارکیانې واخستے شو ې خو سهېل به چپه خوله یوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلي خط د هغۀ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو ـ ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته لیکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تیږه کېښوده ـ زۀ خفه نۀ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي ـ چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي ـ زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه ـ تۀ خفه کېږه مه ـ دا د نصیبونو خبرې دي ـ د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ ـ هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څۀ چا ووئیل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سېوا شو ـ د هغې په بې وفایۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې ـ د دلاسو دا ورځې هم داسې تیرېدې ـ د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه ـ د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسیدۀ ـ

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل ـ او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه ـ ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,,درز ،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دویم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکي لیکلي وو ـ ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم ـ او هن رښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان ـ ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي ـ خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نۀ شم ـ زما دپاره ورسره ډېره مینه کوه،، ـ

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینې ـ خو اوس دا خبره ګرانه وه ـ سهېل خط د یونیورستۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو ـ او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل ـ هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټري ولګوله ـ چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو ـ

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خورېدو وو ـ د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې ـ یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو ـ ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چیټۍ د کور په پته راغلې ده ـ خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زیړ وتښتېدو ـ هغۀ ښځې ته د چیټۍ د راختسو ووئیل ـ هغه په خط پسې پاڅېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل ـ چې ښځې ځنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ یو درز وخوړو ـ زر زر ئې خط پرانستو ـ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړۀ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورسټۍ کښې د هغه ګورې ونې سیورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سیورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،،.

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچي زلمي وو. هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې. یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډډه وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله. سهیل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو. د ډاکې نه ئې خط واخستو. د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل. د کمزوري وجود کمزوري زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل . سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلي وو.

,, پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ ښومره ښکلے او درونند ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهیل ښو ښو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغے خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکے شو او بیا ئې د زړۀ د تل نه یو سوړ اسویلے د شونډو سرونو له راغے ۔ خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئیل ۔

څو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لونه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهایۍ توري وریځې ګورې ګورې شوې ۔ هغه به تهوله ورځ یوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ ۔ د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو ۔ خو په دغه تنهایۍ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه ۔ هغۀ د ډاکې نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو ۔ د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بیا ئې اووے ,, تۀ ګوره لېونۍ زۀ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډېر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هیرې وې ۔ سهېل ددې هر څۀ نه زیات د سیما خط لوستو ته لېواله ؤ ۔ د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانسته ۔ او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې ۔

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه
مړه یم ۔ پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ
چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلے ؤ ۔ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې يوې ملګرې له دې وصيت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي .تۀ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سيمه وبخښه ،،.

د ،،خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو .او چې د هغۀ زامن راتلل نو د سيما ليک د هغۀ په سينه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

کـه وختونه دي تېر شوي زما مينې
خو زما په هره ساه کښې لااوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې د دغـه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل. بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې. په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپـه لپـه خاورې ولیدې. د هغـهٔ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سـرلوړۍ دپـاره کـړې وې. ځـان سـره ئـې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څهٔ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو . هغهٔ څهٔ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے.

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خرېلې چا ویښتهٔ جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښتهٔ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول . هغهٔ څهٔ ساعت دا هر څهٔ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغهٔ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتهٔ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده . هر چا پوزې نیولې وې . او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نهٔ وو چې ددې زیاتې تپوس ئې کړے وے .

هغهٔ نیت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائې چې یه ,, د خدائے نیک بخته دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزارئ ،،؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي . هغۀ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل . نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئے دفتر د ے . هغۀ ځان سره ووې چې دا د مـردارو ځنـاور بـدبُو خـو بـه پـه دې لـوئے لـوئے افسرانو هم لګي کنه نو بیا څۀ وجه ده چې دوي ددې بې حسـۍ مخ نیوے نۀ شي کولے .

زړۀ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر د ے ،، اسویلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډیرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه . هغۀ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نۀ پوهېږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو. هغۀ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړۀ له ئې څۀ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هیڅ ونۀ وئیل او بیا څۀ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ .

د هغۀ نوم غمخور ؤ . د خپلې خاورې خواخوږ ے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک . ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغۀ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو ستړے کړے ؤ او د مايوسۍ نه پس ئې د الله پاک فيصلې ته سترګې نيولې وې۔

د هغۀ په کور کښې د ښځې نه علاوه ايکې يو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغۀ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نۀ پريوتو ځکه چې نۀ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نۀ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو۔

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتيا ورله د حوصلې ځټ ومروړلو۔نو د خپل کلي په ,,ممبر صيب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغۀ نه د ,, وزير صيب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو۔ او نن هغه په دې ارمان او په دې اميد د ,, وزير صيب،، سلام له راغلے ؤ۔

هغه څۀ ساعت خاموشه ولاړ ؤ ۔خو چې کله په دغه انتظار ستړے شو نو د وزير د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, يا هلکه هغه وزير صيب چرته دے،، هغۀ پوزه وچونډله ۔په څو ډکو بريتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ځټ ئې ووې ,,صيب ميټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د ميټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے۔نو څۀ ساعت ئې بیا انتظار وکړو۔ هغه لا په دوېم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې۔ هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,درته مې وئیلي نۀ دي چې صېب په میټنګ کښې دے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختله۔زړۀ ته ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي له څټ لکه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو۔

هغه لا د وزیر صېب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو۔غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغیر ئې د وزیر صېب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه۔هغۀ د ننوتو سره د وزیر صېب په کړس کړس خندا واؤریده۔چې مخامخ ئې وکتل نو وزیر صېب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ۔چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تندے ئې تریو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا ....د ممبر صېب خط دے ۔د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صېب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د ټلۍ په بټن ګوتې کېښودې۔ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزیر صېب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بريتو څو ډکي وېښتهٔ ئې نېغ ودرېدل هغهٔ به لاڅهٔ وئيل چې وزير صېب پرې سترګې راسرې کړې درته مې شل ځله وئيلي دي چې زهٔ کله په ميټنګ کښې يم نو ماته دا خلق مهٔ راپرېږده. خو تهٔ غالباً د شرافت په ژبه نهٔ پوهېږې ،، .

نوکر د څهٔ وئيلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونيوٚ او په ډيکو ډيکو ئې د کمرې نه وويستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,, صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو يو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,, ارمان ارمان دے بد نصيبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بيا ....ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تيارهٔ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سواليه نظر وکتل. غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزير صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بيا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته رانئوتو نو د هغهٔ په لاس کښې د بدلۍ د اردر په ځائے نوکرۍ نه د ويستو حکم وٚ.

د انصاف طمع به څوک د چانه اوکړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو. لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو. په دواړه مخه به ئې ښکل کړو. او لاساه به ئې اخستې نۀ وه. چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل.

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ. ګلاب دین په خپله تولـه علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ. د هغه نه بغېر به هره مشاعره نیمګړې وه. ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو. د هغهٔ د فکر الوت د هغهٔ د ذهن وسعت دومره سېوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل.

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغهٔ په مزاج کښې عاجزي وه. د هغهٔ په عادتونو کښې سادګي وه. او د هغهٔ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ. ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي. په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خوارهٔ لګېدل... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې. او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ. هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ. لونګین چې څنګه څنګه د ځوانئ په درشل قدم ایخودو نود هغهٔ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ. هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو. د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو... زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي.

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو... چې څنګه د ,, لونګین،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو ـ چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل ـ د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو ـ چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي ـ

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه ـ یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو ـ د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, یو ځل ،، اورېدلے دے ـ ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجیبه سړے ئې ,, چنار ،، صېب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تائې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ,, چنار صېب ،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ,, چنار صېب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې ـ

هغه ډېر ناقراره وو ـ او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صېب لیدو ته لاړ شي ـ د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صېب کلے دومره لرې نهٔ وو ـ خو لار ئې ورکه ورکه وه ـ ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صپب کلي ته را اورسیدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صپب درک ورنکړو ... لونګین د لږ ساعت دپاره اتاله ودریدو ـ او دې سوچ یوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ یم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے لیکوال څنګه نۀ پیژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته یو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ . . . هاغه اتې وال چنارے خو نۀ یادوې ،، لونګین ورته اووے نه بابا ...زۀ سپین ګل شاعر یادوم...بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګین چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه یاده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,,...او ...او ... مونږ ئې پیژنو،، ددې اوریدو سره د لونګین لاړې تیرې شوې ـ

هغه چې د سپین ګل کور ته اورسیدو نو یو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې یو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زیات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپین هم نۀ ؤ ـ سړي لونګین ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګین په اوچو شونډو ژبه راښکه... ,,او جې،، ...زۀ ... د سپین ګل چنار لیدو ته راغلے یم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل ـ لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو ـ زۀ چنار یم کنه ... د خدائې زوره وره ـ څنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو ـ او اتاله اودریدو ـ

چې کله لونګین د چنار صېب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله ـ نو چنار صېب اووے ,, ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي ـ ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي ـ او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ دے کړے ـ عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زۀ لیکوال نۀ ګنم ... او ځلمیه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي ـ د ادب نه څۀ خبر دي ـ

لونګین دا ټولې خبرې اورېدې ـ خو نۀ پوهېدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي ـ اخر ئې زړۀ ټینګ نۀ کړو وئې وئیل ,, چنار صېب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پېژني ـ دا ولې ،، چنار صېب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل ـ ,, مېلمه ... دا کلے څۀ چې ددې دور یو لیکوال نۀ زما په قدر پوهېږي او نۀ زما په دې لیکلو ـ خویوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخلیقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، ـ لونګین به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دې سوچ يوړو چې که د چنار صېب په دې ليکلو نن د چا غـوږ نـهٔ کرېږي او څـوک ورتـه درنښت نـهٔ ورکـوي ـ نـو راتلونکے وخت به ورته ځهٔ نظر اوکړي ـ ليـک خـو هـاغـه ليـک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بيا چنار صېب د نسوارو يو تازه چونډۍ د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمـه ،، قسـم دے چې دا ريډيو ، ټيلي ويـژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټيليفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زهٔ هم داسې يم ـــ دې ادارو ته ځهٔ خاص توجه نهٔ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي بـه ځهٔ وي او معيـار بـه ئې ځهٔ وي ،، ـ ددې خبرې د اوريدو سره د لونګين د خپو نه خاورې اوتختيدې ـ د هغهٔ پـه خپلو غوږونو باور نهٔ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغهٔ ذهن کار نهٔ کولو ـ وخت د هغهٔ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صېب نه اجازت واخستو ـ او چنار صېب هم په زړهٔ کښې شکر اوويستو ـ

لونګين پـه درنـو قـدمونو د چنـار صـېب د کلي نـه روان شو ـــ د ځان سره ئې کرل رېبل کول ـــ څو ورځې وړاندې چې د هغهٔ په ذهـن کښې د چنـار صـېب کـوم تصـوير جـوړ شـوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د ليکلو نه بيخي زړهٔ موړ شـوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارهٔ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو. سترړے سترړے په کټ کښېناستو... چې د غه ساعت ئې پلار کور ته راغے. ولې لونګینه څویه. جوړ خو ئې کنه،،. هغهٔ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه. او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه.

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو. او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مهٔ خفه کېږه دا په شمار نهٔ ده په معیار ده،، . ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ښیتې سترګې ملامته ولاړ وو. هغهٔ د ځان سره اووے. هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نهٔ ده په معیار ده.

کـه هـر څـو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا،، وئیلے نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

شپه د خاموشۍ په غیږ کښې اوده وه. د اسمان په مخ اوښان اوښان وریځې یو بل پسې روانې وې. سپوږمۍ به کله کله د وریځو د مینځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه. ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئیل او پناه به شوه. شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې یو سپې د خپل ستړې ژوند نه فریاد شروع کړو. د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فریاد سره خپله ژړا هم شروع کړه. او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل. د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې. هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ.

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ،، هم بې غمه اوده وه. خو د هغې په مخ د بیمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغه د وادۀ نه وړاندې سعیده وه مور به ورته کله کله د مینې نه بختوره وې. خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مینې نه ,, لېونۍ ،، شوه. خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ،، ووئیل نو سعیده به د خندا نه شنه شوه. او خپل ماشوم والے به ورته یاد شو. کله چې شپه نوره هم وغزیده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راویښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو. لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زیړ تښتېدلے ؤ. په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې. وېښتۀ ئې ګډ وډ وو. په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولې وي. د هغې ساه راماته وه. او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده. د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې یو بُت خپل حس نۀ لري. هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. بیا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے. او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ـ د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ـ خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے ـ
د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ راواخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې ـ د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ـ لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ـ د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي ـ په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ـ لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ـ هغۀ یو ځل بره چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ ... تۀ وار خطا کېږه مه ... بس چې که خیر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم ـ
د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې ـ د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وریځې نورې هم ګورې شوې ۔د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول ۔لېونۍ خپله بیماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي۔

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قیامت پته نهٔ لګیده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قیصه کړې وه ۔ځوک چې نن مجبوره وه... د بیمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه۔

صبا له لېونۍ د ګاډي په سیټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه ۔د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ۔

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه۔ د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نهٔوي د کبډي مېدان وي ۔اکثر زنانه داسې ښکاریدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د میک اپ نخښې هم د لرې نه لیدے شوې۔چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بیرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بيمارې به وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال يو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانهٔ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ ليدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د يو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو يقين نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ ليدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وينه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئيله ـ څوک د بيمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې . ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوي د خولو ټپولو دپاره هېڅوک نۀ وو . لېونۍ هم په يو کټ کښې غزېدلې پرته وه . کله کله به ئې سترګې راپورته کړې . ګېر چاپېره به ئې وکتل او بيا به ئې سترګې پټې کړې . د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو . په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئيل او بيا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه . هغۀ د سردار خولې ته کتل . سردار د خپل تندي نه خولَه اوچه کړه او بيا ئې يو سوړ اسوېلې سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ،،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زېړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار . زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم . زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے . ددۀ به لار خلاصه شي . او زۀ به د سکون ساه واخلم او بيا هغه په بق بق وژړېده . ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بيا په شغ د وارډ نه بهر ووتو . د لېونۍ خاوند يو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو . هغۀ د شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارهٔ کېښې بره اسمان ته کتل او په سترګو کېښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سیلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغهٔ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغهٔ ته مینه نهٔ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نهٔ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړهٔ کېښې ځان ته د لېونۍ په وادهٔ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغهٔ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښهٔ ښکارېدل هغهٔ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نهٔ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړهٔ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نهٔ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لا اوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې ځهٔ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کېښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغهٔ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تږوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سیمتو روڼه کړې وه. د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.

خلق تلل راتلل.... او بیا دوه ګېنټې پس د اپریشن د کمرې نه یو سټرېچر راووتو چې دوؤ کسانو نیولے ؤ. د هغوي مخونه په سپینو کپړو پټ وو او په سټرېچر سپین څادر غوړېدلے ؤ. سټرېچر یو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته یوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لکه د لېونو سټرېچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړي بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئیل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړې وو. هغې مسلسل زبیرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بلیدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکتر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ یو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بیا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئیل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې یوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقــېش ده ، ، د لېــونی خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکے شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ، ، .

ورځ یو ځل بیا سترې وه او د مازیګر پـه غېږ کښـې د اوده کېـدو پـه غـرض روانـه شـوې وه .چـې لېـونی سـترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپـل خاوند تـه وکتـل مسـکی شـوه .بیـا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارهٔ خورېده نو لېونی نه د هغې خوئېندې ورونړه او مور پلار چاپېره ناست وو. لېونی خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوختـه نیـولې وه او لکـه د لېونـو ځـان سره پـه خنـدا خنـدا لګیـا وه .,, زهٔ مـرګ نـهٔ غواړم .زهٔ ژوند غواړم ډېر ژوند ...د خپلې ماشومې زرقـېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ، ، د هغـې پـه سینه کښـې د مـور د مینې احساسات راپارېدلي وو .خوئېندې ورونړه ئې خاموشـه وو او د مـور پـه سـترګو کښـې ئې د خوشـحالی اوښـکې تلـې راتلې .

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه . د هر چا په ذهنونو کښې ,, ډېر سوالونه ،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي . ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوربېدل . او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو . نو د زنانهٔ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې . هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل . د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل . خو بیا به د هغوي اوچو ترارړو ترارړو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول . او هغوي به خاموشه پاتې شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور د دغه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو . . . او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده .

په لکهونو بې کوره . . . ژړېدلو ، کړېدلو او زورېدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو . او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډواله ؤ په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو . خو . . . . د حالاتو لمبو وهلي سلګۍ سلګۍ کډواله نۀ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام .

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه . . . او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به روپۍ هم ملاوېږي .نو د پښتنو د حيا ، عزت او پښتو امتحان راغې... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ ... هم پښتنو اوبائيلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتيا شوه چې ,, پښتانۀ هر څۀ ته د ټينګې دي خو ,, پيسې ،، ته د ټينګې نۀ دي ،، .ډېر درانۀ ورکښې سپک شول .د رجسټريشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو .خلقو د پيسو دپاره د پينځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې .د وس خاوندانو د بې وسه ، يتيمانو او کونډو رنډو حقونه ښۀ په نره په بډه کړه .او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه .څوک چې سرتور په د يو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو.

شيرولي چا چې... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بده ورځ اوښکې تويه ولې او هر څۀ ته به ئې د ,, شک ،، په نظر کتل .او په خپل ويخ ضمير به ئې فخر کولو .د پيسو لالچ په مخه واخستو .هغه په يوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه .د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه .خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې .هغه خپل ضمير په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نۀ کور وو او نۀ څوک د تپوس پوښتنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پیسو ته هم. او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څۀ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه. او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو. هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې. خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم. که هر څو د هغۀ تعلق دمذهبي خلقو سره وو. خو اوس ترې مذهب هم هیر وو. پښتو هم هیروه وه او غیرت هم.

شیر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل. ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،،. او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو. چې ناګهانه ورته خبر راغے. چې ورکوټي ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګیدلے دے. د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پریوتو. د هغه په وجود لړزان راغے. د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې. کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې. هغه په لاره کښې زیر زبیخلے ولاړ وو. کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې ددۀ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو. هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو . هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو . چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل . ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه ... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه ... وي کنه د خوارانو، عاجزانو حق راته د ګل غوندې څوئے واخستو ،،. شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې . د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې . او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې . هغه یو اسویلو اوکړو . چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے .

,, الله تعالیٰ هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،،

شیرولي اوبوږنیدو . د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول . او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ څوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو . هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه ... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، . په شیر ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل . هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم څوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال ۱۹۷۵ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو,, ورومبې شعري مجموعه،، چې په کال ۱۹۷۸ء کښې چاپ شوه.
۳	وینې خوبونه	د یونیورسټۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړے شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال ۱۹۸۱ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال ۱۹۸۲ء کښې چاپ شوه.
۵	صلو علیه واله	ورمبے نعتیه مجموعه چې په کال ۱۹۸۹ء کښې چاپ شوه او په کال ۱۹۹۱ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځۍ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په ورمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۶ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نومورې شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۲ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زهٔ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلے شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژوند او مبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روشن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۲	ما هېرولے نهٔ شې	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,, لېونۍ سندرې ،، هم لري.
۱۷	اے ګنبد خضرٰی	په حرم شریف کښې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمینان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئینه (دریم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,, المیه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library